

כוח השלושה הוא זה

מאנגלית: יעל ענבר

פרק 1

זה הסיפור על ילדיה של אַדָּאָרָה - על אֵינָה ועל קָרִי, שניחנו שניהם בכוחות, ועל גָּאִיר, שחשב שהוא רגיל. ואולם, מאחר שראשיתם של כל הדברים שהתרחשו במישור הביצות מאוחר יותר היתה דבר-מה שעשה אוֹרְבֵּן, אחיה של אדארה, ביום קיץ אחד, כאשר אדארה עצמה היתה רק בת שבע, זה הדבר הראשון שעלינו לספר.

מישור הביצות אף פעם אינו חופשי לחלוטין מערפל. גם בשעות הצהריים הקורנות של אותו יום קיץ קורן היתה לעצים ואפילו לדגן איכות מצועפת, כך שנראו כמו נוף ירוק המשתקף באחת התעלות שלו עצמו שזרמו בעצלתיים באדמת הכָּבּוּל. וזאת משום שהמישור היה שקוע, מכותר כמעט לחלוטין בגבעות ירוקות נמוכות. חלק ניכר ממנו עוד היה אדמת ביצה, והשמש העלתה ממנה אד תמידית.

אורבן צעד בביטחון זחוח בנתיב ישר וירוק והתרחק מתל אוֹטְמָאֹנֵד שניצב מאחוריו, נמוך ומכוסה עשב, קרוב מעט יותר מטבעת הגבעות שהקיפה את מישור הביצות. מעבר לתל, הרחק משמאל, עמד בן לווייתו - התל הרדוף רוחות - אשר סלע ענקי נח על ראשו במעוקם, איש

לא ידע מדוע. אורבן ראה אותו כשהסתובב להזהיר את אחותו ביהירות מעבר לכתפו לא להתקרב לביצה או למים עומדים. הוא התעצבן עליה שהלכה אחריו, אבל ידע שאם לא ישגיח עליה יסתבך בצרות.

זאת היתה אחת התקופות האלה שהענקים נלחמו בהן בינם לבין עצמם. מדי פעם, מעבר לערפילים שבשולי מישור הביצות, נשמעו בבירור קולות החבטה והרעם של כלי הנשק שלהם. אורבן לא הקדיש להם שום תשומת לב. ענקים לא עניינו אותו. המסלול שהלך בו היה דרך עתיקה של ענקים. אם השפיל את מבטו אל בין העשבים היה יכול לראות את אבני הריצוף הגדולות של הדרך, כבודות מכדי שאנשים יוכלו להרים אותן, וחשב שאולי יום אחד עוד יהרוג כמה ענקים. אבל מחשבותיו עסקו בעיקר באורבן, שהיה בן שתים-עשרה והיה עתיד להיות הצ'יף. היתה לאורבן חרב חדשה ומשובחת. הוא נופף בה בחשיבות עצמית ומישש את קולר הזהב העבה סביב צווארו, שהעיד כי הוא בנו של צ'יף.

"תזדרי או שהדוֹרִיגים יתפסו אותך!" הוא צעק אל אדארה,

מאחוריו.

אדארה, שהיתה רק בת שבע, חששה מהענקים ומהרעש שהקימו. בראשה הוא נשמע כמו קול הרעם שנשמע כשענקים גדולים אפילו יותר, כך נדמה לה תמיד, גילגלו כדורי עץ בשמים. אבל היא לא רצתה שאורבן יחשוב שהיא פוחדת, ולכן מיהרה להצטרף אליו, פסעה לצדו בדרך הירוקה והעמידה פנים שאינה שומעת את הרעש.

אורבן יצא לכאן כדי להיות לבדו עם החרב החדשה שלו ועם גדולתו, אבל מאחר שאדארה יצאה בעקבותיו, החליט לחשוף בפניה קצת מאותה גדולה. "אני יודע פי עשר ממך," הוא אמר לה.

"אני יודעת שאתה יודע", השיבה אדארה בענווה. אורבן הזדעף. איש לא רוצה שגדולתו תתקבל כדבר מובן מאליו. אנשים צריכים להגיב עליה בתדהמה, בהלם. "אני בטוח שלא ידעת שהתל הרדוף רוחות מלא רוחות רפאים של דוריגים מתים," הוא אמר. "האוטומאונדים הרגו את כולם, לפני מאות שנים. דוריג טוב זה דוריג מת." זה היה ידוע לכול, אבל מכיוון שאדארה באמת חשבה שאורבן הוא הכי חכם מכל מי שהיא מכירה, היא שתקה בנימוס.

"דוריגים הם פשוט שרצים," אמר אורבן, שלא היה מרוצה משתיקתה. "שרצים עם דם קר. הם לא יודעים לשיר, או לארוג, או להילחם, או לעבד זהב. הם רק רובצים מתחת למים ומחכים לגרור אותך פנימה. ידעת שחצי מהגבעות מסביב למישור הביצות היו מלאות פעם באנשים, עד שהדוריגים הרגו את כולם?" "חשבתי שזאת היתה המגפה," אמרה אדארה בנימה מבושית.

"את טיפשה," אמר אורבן. אדארה, שהבינה כי טעתה כשביקשה לתקן את דבריו, אמרה בענווה שהיא יודעת שהיא טיפשה. גם זה לא סיפק את אורבן. הוא חיפש דרך לעשות על אדארה רושם מכריע, שיבהיר לה את עליונותו מעל ומעבר לכל ספק.

התנאים לא היו מבטיחים. הדרך עברה בין אגודות של גבעולי סוף והתמשכה היישר אל הערפילים המרוחקים. במרחק של חצי שדה מהם היו משוכה של שיחים ותעלה. רצועת ערפילים נחה מעל שקע בדרך העתיקה, ושחרור צנום צפה בהם משם. הוא ייאלץ להסתפק בשחרור. "את רואה את השחרור הזה?" אמר אורבן.

מטח עמום של רעש מכיוון הענקים הקפיץ את אדארה. היא הסתכלה לאחור וגילתה שתל אוטומאונד כבר נראה מעורפל במרחק. "בוא נלך הביתה," היא אמרה. "הנה דבר אחד שאת לא יודעת. לכי הביתה אם את רוצה," אמר אורבן. "אבל אם השחרור הזה הוא באמת דורגי, אני יכול להכריח אותו לחזור לצורה האמיתית שלו. אני יודע את המילים. להגיד אותן?"

"לא. בוא נלך הביתה," אמרה אדארה והצטמררה. "תינוקת!" אמר אורבן. "תסתכלי." והוא צעד לעבר הציפור, אמר את המילים ונופף את חרבו לפי הקצב. שום דבר לא קרה, מכיוון שאורבן טעה במילים. שום דבר בכלל לא היה קורה אילולא אדארה, ששנאה לראות את אורבן עושה מעצמו צחוק, אמרה באדיבות את המילים הנכונות במקומו.

משב של אוויר קר בקע מתוך השקע וגרם לשני הילדים להצטמרר. הם היו מבוועתים מכדי לזוז. השחרור, אחרי רפרוף מחאה בהול, התפוגג לערפל סמיך יותר ואפור יותר מן האובך שסבב אותו. הערפל הסתחרר והתגבש לצורה הרבה יותר גדולה. זאת אכן היתה דמות חיוורת ומכוסת קשקשים של דורגי. הוא ישב מכווץ, שעון על ברך אחת בתוך השקע שבדרך, ובהה בהם באימה. בשתי ידיו החזיק קולר ירוק-זהוב מפותל, שלא היה שונה מאוד מהקולר של אורבן או של אדארה.

"עכשיו תראי מה עשית!" נהם אורבן על אדארה. אלא שבעודו מדבר קלט שהדורגי בעצם אינו גדול כל כך. הוא שמע שדורגיים בדרך כלל גבוהים בראש ובכתפיים מגבר בוגר, אבל הדורגי הזה הגיע לו כנראה רק עד הסנטר. והיצור גם נראה חלש וצנום. נראה שהוא לא היה חמוש, וטוב מזה,

אורבן ידע שמרגע שנאמרו המילים האלה, הן ימנעו מהיצור לשנות את צורתו עד השקיעה. לא היתה שום אפשרות שיהפוך את עצמו לנחש צפע או לזאב.

אורבן הרגיש הרבה יותר טוב כשצעד לעבר השקע שבדרך והניף את חרבו באיום. הדוריג קם על רגליו ברעד ונסוג כמה צעדים לאחור. הוא היה קטן אפילו יותר מכפי שאורבן חשב במבט הראשון. אורבן התחיל להרגיש אמיץ. הוא סקר את היצור בבזו, והקולר שהבזיק בין אצבעותיו החיורות משך את תשומת לבו. זה היה קולר מהודר מאוד. אף שהיה בצורת פרסה ממש כמו הקולר של אורבן, ועשוי מאותו זהב ירוק, הוא היה רחב כפליים ושזור פיתוחי זהב עדינים דמויי רקמה. אורבן זיהה בדוגמאות מילים, חיות ופרחים. והבליטות בשני קצוות הפרסה, שבקולר של אורבן היו סתם כדורים פשוטים, היו בצורת ראשי ינשופים בקולר הזה. רק יום קודם לכן נענש אורבן בחומרה על כך ששיחק בקולר הרבה פחות מהודר. הוא ידע שאמנות יצירת הקולרים מסוג זה אבדה זה מכבר. לא פלא שהדוריג היה מבוהל כל כך. אורבן תפס אותו על חם עם פריט עתיק ורב ערך.

"מה אתה עושה עם הקולר הזה?" הוא תבע לדעת.

הדוריג הרים את מבטו ברעד אל פניו של אורבן. עיניו הצהובות המוזרות נראו לאורבן דוחות. "רק חושף אותו לשמש," אמר היצור בהתנצלות. "חייבים לחשוף זהב לשמש, אחרת הוא הופך בחזרה לאדמה."

"שטויות," אמר אורבן. "בחיים לא חשפתי את הקולר שלי

לשמש."

"אתם חיים באוויר הפתוח יותר מאיתנו," ציין הדוריג.

אורבן הצטמרר כשחשב איך הדוריגים מתחבאים כל חיהם מתחת למי ביצה מצחינים. והם גם בעלי דם קר, כך שמוכן

שיצטרכו לחשוף לשמש כל זהב שגנבו. איכס! "מאיפה השגת את הקולר הזה?" שאל בקשיחות.
הדוריג נראה מופתע מהשאלה. "מאבא שלי, כמובן! את שלך לא קיבלת מאבא שלך?"
"כן," אמר אורבן. "אבל אבא שלי הוא אוג, הציף של תל אוטמאונד."

"אני מניח שהוא איש דגול מאוד," אמר הדוריג בנימוס.
אורבן התרגז כל כך שבקושי הצליח לדבר. היה ברור שהדוריג האומלל והרועד הזה מעולם לא שמע אפילו על אוג מתל אוטמאונד. "אבא שלי," הוא אמר, "הוא הציף הבכיר במישור הביצות. ואבא שלך הוא גנב. הוא גנב את הקולר הזה ממישהו."

"הוא לא גנב אותו - הכינו אותו בשבילו!" התמרמר הדוריג. "והוא לא גנב! הוא המלך."

אורבן בהה בו. הענקים קטעו את השיחה בפרץ נוסף של קולות חבטה ורעם, אבל מוחו של אורבן לא קלט אותם, כפי שלא הצליח לקלוט את מה ששמע זה עתה מפי הדוריג. אם זה נכון, משמעות הדבר היא שהיצור העלוב, הצנום והקשקשי הזה חשוב יותר ממנו. והוא ידע שאלה הבלים. "כל הדוריגים שקרנים," הוא הסביר לאדארה.
"אני לא!" מחה הדוריג.

אדארה פחדה מאוד שאורבן עומד לעשות מעצמו צחוק, כפי שעשה לעתים קרובות כל כך. "אני בטוחה שהוא אומר את האמת, אורבן," היא אמרה. "עכשיו בוא נלך הביתה."
"הוא משקר," התעקש אורבן. "דוריגים לא יודעים לעבד זהב, אז ברור שהכול שקר."

"לא, אתה טועה, יש לנו כמה צורפים טובים מאוד," אמר הדוריג. כשהבחין שאדארה מוכנה להאמין לדבריו, הוא פנה

אליה בלהיטות. "הסתכלתי עליהם כשהכינו את הקולר הזה. הם ארגו בו מילים של כוח, עושר ואמת. גם שלך אותו דבר?"

אדארה, שהתרשמה מאוד, מיששה את הקולר שלה, שהיה צר ופשוט יותר. "בקולר שלי יש רק הגנה. גם בקולר של אורבן."

אורבן לא היה מסוגל לשאת את העובדה שאדארה מתרשמת ממישהו שאינו הוא. הוא סירב להאמין אפילו למילה אחת. "אל תקשיבי," הוא אמר. "היצור רק מנסה לשכנע אותך שהוא לא גנב את הקולר הזה." אדארה העבירה מבט מוטרד ומהוסס בין אורבן לדוריג. אורבן הבין שלא הצליח להרשים אותה. בסדר גמור. צריך להראות לה מי צודק. הוא הושיט את ידו אל הדוריג בהתנשאות תקיפה. "קדימה. תן אותו." הדוריג לא הבין מיד. ואז עיניו הצהובות נפערו והוא נסוג צעד אחד לאחור והצמיד את הקולר אל חזהו הצנום. "אבל הוא שלי! אמרתי לך!"

"אורבן, תעזוב אותו," אמרה אדארה במבוכה.

עכשיו כבר התחיל אורבן להבין שאולי הוא עושה מעצמו צחוק. ההבנה עוררה בו כעס נוראי, ולצדו נחישות רבה אף יותר להרשים את אדארה למרות זאת. "תן לי את הקולר," הוא אמר לדוריג, "או שאני אהרוג אותך." כדי להוכיח שהוא יכול, הוא נופף בחרבו החדשה עד ששרקה באוויר. הדוריג התכווץ.

"תברח," יעצה לו אדארה בבהילות.

אורבן הבין שאדארה בהחלט בצדו של הדוריג עכשיו, ומבחינתו זה היה הקש האחרון. "אם תברח, אני אתפוס אותך תוך שני צעדים!" הוא אמר ליצור. "ואז אני אהרוג אותך ובכל מקרה אקח את הקולר. אז תן לי אותו."

הדוריג ידע שרגליו הקצרות יותר אינן משתוות לרגליו של אורבן. הוא עמד במקומו, לפת את הקולר ורעד. "אין לי אפילו סכין," אמר. "ואתה מנעת ממני לשנות צורה עד הערב."

"זה היה באשמתי. אני מצטערת," אמרה אדארה. "תשתקי!" נהם עליה אורבן. הוא ניסה לחטוף את הקולר במהירות בידו השמאלית. "תן לי את זה!" הדוריג התחמק. "אני לא יכול!" אמר נואשות. "תגידי לו שאני לא יכול," הוא אמר לאדארה.

"אורבן, אתה יודע שהוא לא יכול," אמרה אדארה. "אם זה היה הקולר שלך, היה אפשר לקחת אותו רק מגופתך המתה." זה רק הבהיר לאורבן שהוא ייאלץ להרוג את היצור. הוא כבר הרחיק לכת מכדי לסגת בכבוד, והידיעה הרתיחה אותו עוד יותר. בכל מקרה, איזו זכות יש לדוריגים לחקות מנהגים של אנשים? "אמרתי לך לשתוק," הוא אמר לאדארה. "חוץ מזה, זה רק קולר גנוב, וזה לא אותו דבר. תן אותו!" הוא התקדם לעבר הדוריג.

הדוריג נסוג ממנו בהבעה נואשת למדי. "תיזהר! אם תנסה, אני אטיל קללה על הקולר. הוא לא יועיל לך גם אם תיקח אותו."

אורבן, בתגובה, ניסה שוב לחטוף את הקולר. הדוריג חמק הצידה, גם אם רק ברגע האחרון. אבל למרות אצבעותיו הרועדות הוא הצליח לענוד את הקולר סביב צווארו, כך שלאורבן היה הרבה יותר קשה לנסות לחטוף אותו. ואז התחיל לקלל. אדארה התפעלה, ואפילו אורבן נרתע מעוצמתה של הקללה ומרהיטותה. הם בכלל לא ידעו שדוריגים יודעים להפעיל מילים בצורה כזאת.

בקול נחפז וצווחני הטיל היצור על הקולר קללה שקבעה

כי המילים שנארגו בו יפעלו בעתיד נגד בעליו: שכוח יביא כאב, עושר יביא אובדן, אמת תביא אסון, ומזל רע מכל הסוגים ילך בעקבות מי שהקולר יהיה ברשותו ויערפל עליו את בינתו. לאחר מכן העביר את אצבעותיו החיבורות על פני הפיתולים המורכבים והדוגמאות הנפתלות, כך שכל חלק שנגע בו יישא את הקללה: דגים יביאו לאובדן במים, חיות יביאו לאובדן ביבשה, פרחים יביאו למות התקווה, קשרים יביאו למות החברות, פירות יביאו לכישלון ולעקרות, וכשם ששולבו כל אלה במלאכת המחשבת של הקולר, ישתלבו גם בחייו של הבעלים. לבסוף נגע היצור בראשי הינשופים שבשני קצות הקולר והטיל עליהם להיות השומרים ולגרום לבעליו של הקולר להיאחו בו ולשמור עליו כאילו אין יקר ממנו בעולם.

כשסיים לומר את הדברים, הדוריג השתתק. הוא התנשף וסומק חיזור כיסה את עורו. "נו? אתה עדיין רוצה את זה?" אדארה נחרדה לשמוע יופי כה רב נהרס ומלאכת אמנות עשויה למופת מתעוותת נגד עצמה. "לא!" היא אמרה. "ובבקשה תבקש שיכינו לך קולר אחר כשתגיע הביתה."

אבל אורבן הקשיב, והרגיש די ערמומי. הוא שם לב שהדוריג לא זימן, אף לא פעם אחת, כוח העולה על זה של הקולר עצמו. ללא השמש, הירח או הארץ, אפילו קללה כזאת יכולה להביא רק מזל רע מתון. היצור בטח חושב שהוא טיפש. הענקים שוב התחילו להשמיע קולות חבטה מעבר לאופק, כאילו הם מריעים למוחו החריף של אורבן. אורבן, שהיה נחוש בדעתו לא להניח ליצור להערים עליו, התנפל על הדוריג ולפת בידו את הקולר לפני שזה הספיק אפילו לזוז. "עכשיו תן לי אותו!"

"לא!" הדוריג לפת את הקולר בשתי ידיו ונסוג לאחור.

אורבן הניף את חרבו החדשה והנחית אותה על ראשו של היצור. היצור התכופף והתנודד. אדארה הסתערה על אורבן וניסתה למשוך אותו משם. אורבן הדף אותה בדחיפה קלילה של מרפקו הימני והניף שוב את החרב. מעבר לאופק הרעימו הענקים כמו גשם של סלעים הנופלים מהשמים.

"בסדר!" צעק הדוריג. "אני מזמן את הכוח העתיק, את הכוח התיכון ואת הכוח החדש כדי שיכבלו את הקללה הזו לקולר שלי. מי ייתן ולא תסור עד שכל השלושה יפויסו."

אורבן התרתח לשמע הרמאות הזאת. הוא הנחית את חרבו בכוח. הדוריג פלט צעקה רפה והתמוטט. אורבן משך את הקולר מצווארו והזדקף, רועד מניצחון ומגואל. הרעש שהשמיעו הענקים פסק והותיר אחריו דממה עמוקה.

"אורבן, איך יכולת לעשות דבר כזה!" קראה אדארה וכרעה ברך על העשב בדרך העתיקה.

אורבן העביר מבט של בוז בינה לבין קורבנו. הוא מעט הופתע לראות שהדם הזולג מהגופה החיורת הוא בצבע אדום בוהק, ועולים ממנו קצת אדים באוויר הקר. אבל אז נזכר שלפעמים עולים ברשת דגים עם דם אדום לא פחות, ושדברים בערימת זבל מעלים אדים כשהם נרקבים. "קומי,"

הוא אמר לאדארה. "דוריג טוב זה דוריג מת. בואי."

הוא פנה הביתה ואדארה דישדשה אחריו באומללות. פניה היו חיוורים וקפואים ושיניה נקשו. "תזרוק את הקולר, אורבן," היא הפצירה בו. "יש עליו קללה חזקה נורא."

למעשה, אורבן כבר תהה בחשש אם עליו להיפטר מהקולר, אבל פחדנותה של אדארה עוררה בו עקשנות מיידית. "אל תהיי טיפשה," הוא אמר. "הוא בכלל לא זימן אף אחד מהכוחות המתאימים. לדעתי הוא בכלל לא עשה את זה כמו שצריך."

"אבל זאת היתה קללה שהוא קילל בנשימת אפו האחרונה,"
ציינה אדארה.

אורבן העמיד פנים שלא שמע אותה. הוא הכניס את הקולר לחזית המעיל שלו ורכס היטב את הכפתורים. אחר כך עשה עניין גדול מניקוי החרב, שָׁרַק והעמיד פנים לעצמו שהוא מרגיש הרבה יותר טוב לגבי הדורג מכפי שהרגיש באמת. הוא אמר לעצמו שהשיג הרגע אוצר יקר ערך; שהדורג פשוט סיפר לו ערימה של שקרים; ושאם הדורג דיבר אמת, הרי שהוא, אורבן, הנחית זה עתה מכה קשה על האויב, ודורג טוב זה דורג מת.

"כדאי שנשאל את אבא על הכוחות האלה," אמרה אדארה באומללות.

"בשום פנים ואופן לא!" אמר אורבן. "שלא תחשבי אפילו להגיד מילה לאף אחד. אם תגלי, אני אטיל עלייך את המילים הכי חזקות שאני מכיר. קדימה – תישבעי שלא תגידי מילה." הפראות שלו הבהילה את אדארה עד כדי כך שנשבעה בשם השמש והירח שלעולם לא תספר על העניין לנפש חיה. אורבן היה מרוצה. הוא לא טרח לשאול את עצמו למה חשוב לו כל כך שאף אחד לא ישמע על הקולר. למרבה הנוחות, מחשבותיו נמנעו בתוקף מן התהייה מה היה אוג אומר אילו ידע שבנו הרג יצור לא חמוש וחסר הגנה בשביל קולר מקולל. לא. אחרי שאדארה נשבעה שלא תגלה, אורבן החל להרגיש מרוצה ממעללי הבוקר.

אדארה לא הרגישה כך. היא היתה אומללה. היא נזכרה שוב ושוב בשמחה שניצתה בעיניו הצהובות של הדורג כשראה שהיא מוכנה להאמין לו, ובהבעת הייאוש באותן עיניים כאשר זימן את הכוחות. היא ידעה שזה קרה באשמתה. אילו לא אמרה את המילים הנכונות, אורבן לא היה הורג את הדורג

ומביא הביתה קללה. היא היתה יכולה להמשיך להעריך את אורבן במקום לדעת שהוא סתם בריון אכזרי. הדבר שהיה כמעט הכי קשה לאדארה היה ההתפכחות מאשליותיה לגבי אורבן. ואותה התפכחות לא עצרה בו, אלא התפשטה בעיניה לכל אנשי תל אוטמאונד. אדארה התבוננה בכולם והקשיבה להם מדברים, ונראה לה שכולם היו עושים בדיוק מה שעשה אורבן. היא אמרה לעצמה שכשתגדל היא לעולם לא תתחתן - לעולם לא - אלא אם כן תצליח למצוא מישהו שונה מאוד.

אבל החלק הכי קשה היה שהיא לא יכלה לספר על כך לאיש. אדארה השתוקקה להתוודות. מעולם לא הרגישה אשמה כל כך. אבל היא נשבעה שבועה חזקה ביותר, ולא העזה לומר מילה. בכל פעם שחשבה על הדורג היא רצתה לבכות, אבל האשמה והאימה שחשה מנעו ממנה לעשות אפילו את זה. בהתחלה היא לא העזה לבכות, ואחר כך מצאה שאינה יכולה לבכות. לא חלף חודש והיא היתה חיוורת וחולה ולא היתה מסוגלת לאכול.

השכיבו אותה במיטה, ואוג היה מודאג מאוד. "מה מטריד אותך, אדארה?" הוא שאל וליטף את ראשה. "ספרי לי." אדארה לא העזה לומר מילה. זו היתה הפעם הראשונה שהסתירה מאביה סוד, וזה גרם לה להרגיש אפילו רע יותר. היא התהפכה, הפנתה לו גב וכיסתה את ראשה בשמיכה. הלוואי שיכולתי לבכות! היא חשבה. אבל אני לא יכולה, כי הקללה של הדורג פועלת.

אוג חשש שמישהו הטיל קללה על אדארה. הוא היה מודאג מאוד, כי אדארה היתה הילדה האהובה עליו. הוא ציווה להדליק מנורות ולומר את המילים הנכונות, ליתר ביטחון. אורבן היה מבוועת. הוא חשב שאדארה סיפרה לאוג

על הדוריג. הוא נכנס בסערה לחדרה של אדארה, ששכבה שם ובהתה בתקרת הסכך והשתוקקה להתוודות ולבכות. "אמרת משהו?" תבע אורבן לדעת. "לא", אמרה אדארה באומללות. "גם לא לקירות או לאח?" שאל אורבן בחשדנות, כי ידע שכך סודות מתגלים לא פעם.

"לא", אמרה אדארה. "לשום דבר." "תודה לכוחות!" אמר אורבן, ובהקלה רבה הלך להעביר את הקולר למקום מחבוא בטוח יותר.

כשהלך, אדארה התיישרה. הוא העלה על דעתה רעיון מעולה ומבורך. אולי היא לא יכולה לגלות את הסוד לאוג ואפילו לא לאח, אבל מה ימנע ממנה להתוודות בפני האבנים של דרך הענקים העתיקה? הן ממילא צפו בכל מה שקרה ממקומן תחת העשב. הן ספגו את דמו של הדוריג. היא תוכל ללכת להזכיר להן את כל הסיפור, ואז אולי תצליח לבכות ולהרגיש טוב יותר.

באותו ערב שמח אוג לראות שאדארה מרגישה הרבה יותר טוב. היא אכלה ארוחת ערב רגילה וישנה היטב כל הלילה. למחרת בבוקר הרשה לה לקום מהמיטה, וביום שלאחר מכן הרשה לה לצאת החוצה.

לזה אדארה חיכתה. מחוץ לתל אוטמאונד היא נשארה זמן־מה בין הכבשים, עד שהיתה בטוחה שאף אחד אינו משגיח עליה בדאגה. ואז רצה בכל כוחה אל הדרך העתיקה. זה היה יום חם. הערפילים האפורים של מישור הביצות נתלו מעליו בכבדות והעצים היו כהים. כשאדארה הגיעה אל השקע שבדרך, מתנשפת ומיוזעת, היא מצאה רק נחיל של יבחושים חג מעליו באוויר. לא היה זכר לדוריג – אף לא טיפת דם על גבעול עשב – אבל היא זכרה את הגוף מכוסה

הקשקשים בצורה מוחשית כל כך, שכמעט יכלה לראות אותו שרוע שם.

"הוא נראה כל כך קטן!" היא קראה בלי להתכוון. "וכל כך רזה! והוא כל כך דימם!"

קולה הידהד בדממה העמוקה. אדארה קפצה. היא מיהרה להביט סביבה מפחד שמישהו היה עלול לשמוע אותה, אבל דבר לא זו בין גבעולי הסוף שלצד הדרך, ציפורים לא עפו ומשוכת השיחים המרוחקת עמדה בדממה. אפילו הענקים לא השמיעו קול. גבוה מעל ראשה של אדארה נראה העיגול הקטן והלבן של הירח המלא, שזרח לאור היום. היא ידעה שזה סימן מבשר טובות. היא ירדה על ברכיה בעשב, התבוננה דרכו באבנים העתיקות והתחילה להתוודות.

"אוי, אבנים," היא אמרה. "אני צריכה להזכיר לכן דבר נורא מאוד." והיא סיפרה הכול, מה היא אמרה, מה אמר אורבן ומה אמר הדוריג המבוהל המסכן, עד שהגיעה לקטע שבו אמרה "מגופתך המתה". ואז בכתה. היא בכתה ובכתה, התנדנדה על ברכיה כשידיה מכסות את פניה, ובכלל לא הצליחה לעצור, כי כל כך הוקל לה שסוף כל סוף היא יכולה לבכות.

נחש דשא קטן ומנומר, שבמשך כל הזמן הזה נח מפותל בלב סבך גבעולי הסוף הקרובים, השתחל כעת למטה אל העשב החמים והמתין על יד אדארה, מלופף לצורת האות S. כשלא עשתה דבר חוץ מלהתנדנד ולבכות, הוא התרומם בעיניים צהובות נוצצות מאוד ולחות מאוד והשמיע ססססס! חרישי. אדארה כלל לא שמעה. היא היתה שקועה מדי בעצב. הנחש היסס. ואז נדמה שמשך בכתפיו. אדארה, תוך כדי בכי, חשבה שהרגישה בצינה ובצל מתרומם לצדה, אבל לא היתה מודעת לשום דבר נוסף עד שקול קטן, סמוך לכתפה,

אמר בתקיפות, "נו, תמשיכי, למה את לא ממשיכה! מה אמר אחי אחר כך?"

ראשה של אדארה הסתובב בבת אחת. היא מצאה את עצמה פנים אל פנים מול דוריג קטן - דוריג קטן מאוד, שגובהו לא עלה על גובהה - שכרע ברך לצדה על השביל. עיניו היו חומות יותר מעיניו של הדוריג המת, והוא נראה חסון ופראי יותר, אבל היא ראתה דמיון משפחתי ביניהם. היה ברור שהדוריג הזה הרבה יותר צעיר. נראה שעדיין לא הצמיח קשקשים. גופו החיוור היה עטוף במין גלימה כסופה, וקולר הזהב שסביב צווארו היה רצועה פשוטה וחלקה, מתאימה למישהו צעיר מאוד. אדארה ידעה שאין שום סיכוי שיפגע בה, ובכל זאת נחרדה למראהו.

"תמשיכי!" פקד הדוריג הקטן, שעניו הצהובות־חומות נמלאו דמעות של כעס. "אני רוצה לדעת מה קרה אחר כך." "אבל אני לא יכולה," מחתה אדארה, גם היא שוב בדמעות. "נשבעתי לאורבן בשם השמש והירח שאני לא אספר לנפש חיה, ואם שמעת אותי, הפרתי את השבועה. יקרו דברים ממש נוראים."

"לא, הם לא יקרו," אמר הדוריג הקטן בקוצר רוח. "את סיפרת את זה לאבנים, לא לי, ואני שמעתי במקרה. מה מונע ממך לספר לאבנים את כל השאר?" "אני לא מעזה," אמרה אדארה.

"אל תדברי שטויות," אמר הדוריג. "אני בא הנה שוב ושוב כבר כמעט חודש כי רציתי לגלות מה קרה, והסתבכתי בצרות בכל פעם שחזרתי הביתה. ועכשיו פתאום את עוצרת בקטע הכי חשוב. תסתכלי." אצבעו הארוכה והחיוורת הצביעה קודם על הקרקע, אחר כך על העיגול הלבן של הירח, ואחרי כן המשיכה הלאה והצביעה על השמש, גבוה בשמי הדרום.

"שלושה כוחות נוכחים כאן. היית אמורה לספר, את לא מבינה? אבל אם את פוחדת מדי, זה לא משנה. אני בטוח שאחייך אורבן היה זה שהרג את אחי וגנב לו את הקולר."
 "אוף, אז בסדר," אמרה אדארה בקדרות. "אבנים, זה היה האח שלי. ניסיתי לעצור אותו, אבל הוא דחף אותי הצידה."
 "אחי לא אמר שום דבר חוץ מזה?" דירבן אותה הילד הדוריג.

"כן, הוא הטיל קללה על הקולר שלך," אמרה אדארה.
 "אבנים."

"אה!" אמר הילד הדוריג. "חשבתי שהוא בטח עשה משהו. הוא לא היה לוחם גדול, אבל הוא היה חכם מאוד. מה היתה הקללה?"

"אבנים," אמרה אדארה, ואז היססה. אף שזכרה היטב את מילות הקללה, היא לא העזה לחזור עליהן, מחשש שתביא אותה על עצמה. לכן המשיכה בזהירות יתרה, ותיארה את הקללה בצורה מהוססת ובמילים משלה, דיברה על דוגמאות הקולר ועל דפוסי האסון שנארגו בהן, עד שהגיעה אל ראשי הינשופים שבשני הקצוות. "ואז הוא אמר שהפרצופים של הציפורים צריכים - אָה - לשמור ולוודא שמי שהקולר אצלו לא - לא יוכל לוותר עליו גם אם - אָה - זה יעלה לו - בכל מה שיש לו, אבנים," היא סיימה, אסירת תודה שזה נגמר.
 הדוריג הקטן שלצדה קימט את מצחו. "אבל הוא לא זימן שום כוחות? חשבת...?"

"אה, כן, אבנים," אמרה אדארה. "אבל לא את הכוחות שאני מכירה, ורק אחרי שאורבן ניסה להוריד ממנו את הקולר."

"איזה כוחות? שמש, ירח...?"

"לא, לא, אבנים," אמרה אדארה. נראה שאין שום דרך

להזכיר את הכוחות בלי לנקוב בשמם. אדארה הנמיכה את קולה, הצליבה אצבעות בשתי הידיים ומתחיתהן הצליבה גם את האגודלים למען ההגנה הנוספת. "הכוח העתיק, הכוח התיכון והכוח החדש", היא לחשה.

"אה." הילד הדוריג נראה אחוז יראת כבוד רבה וגם מרוצה מאוד. "אז הכול בסדר. עכשיו שום דבר כבר לא ימנע מהקללה לפעול."

"אלא אם כן מפייסים את הכוחות," אמרה אדארה. "אני לא יכולה לנסות לפייס אותם? זה קרה באשמתי."
"לא נראה לי. לא את כל השלושה."

"טוב, אני נשבעת לנסות," אמרה אדארה.
הילד הדוריג נראה קצת מוטרד מההחלטה. "אבל אני לא רוצה שתנסי." הוא חשב רגע. "איך קוראים לך?" שאל.

אדארה בהתה בו. היא ידעה היטב שאסור לגלות לזרים את השם. והגרוע מכול היה שהיא כבר העניקה לו במתנה את שמו של אורבן.

"זה בסדר," הוא אמר ברוגז. "אני די מחבב אותך. ושאלתי רק כדי שאני לא אשבע בטעות להרוג אותך. השם שלי הוא הָאֲתִ'ל - באמת. עכשיו תגידי, מה השם שלך?"

אדארה התבוננה לתוך מעמקי עיניו הצהובות־חומות והחליטה שהוא דובר אמת. אחרי שהעיפה מבט בידיו כדי לבדוק אם האצבעות מוצלבות, וגילתה שלא, היא אמרה, "אדארה."

"תודה," אמר האת'ל. "עכשיו אני יכול להישבע. את יכולה להישבע להסיר את הקללה אם את רוצה. אני נשבע לנקום את נקמתו של אחי על ידי כך שאעזור לקללה בכל דרך שאוכל. אני אשפוך כל טיפה מדמו של אורבן, חוץ מהדם של אדארה, ואקדיש אותו לכוחות. אני קורא לכוחות

לא להתפייס עד שאיש מבני משפחתו של אורבן לא יישאר בחיים במישור הביצות. שהאבנים הנסחרות יהיו עדות לשבועתי, וגם השמש, הירח והארץ."

אדארה הקשיבה לו בדכדוך. היא לא התכחשה לזכותו של האת'יל להישבע, אבל זה לא נראה לה הוגן כלפי כל האנשים האחרים שלא פגעו בו. כשסיים היא שאלה, "אתה לא חושב שאתה קצת צעיר מכדי להישבע את כל הדברים האלה?"

"תאשימי את אחיך," אמר האת'יל בקשיחות. "הוא בריון ורוצח." אדארה נאנחה. "ואני חיבבתי את ה- את אחי, הסביר האת'יל. "הוא היה חכם והוא סיפר לי כל מיני דברים. התכוונתי לצאת לחקור מקומות כשאגדל, ועכשיו אני לא יכול, כי יהפכו אותי למלך במקומו. עכשיו הם לא יורידו ממני את העיניים כמעט אף פעם. היתרון היחיד שאני רואה בלהיות מלך זה שאני יכול לפקוד על כולם להילחם באורבן. ואני לא צעיר מדי בשביל להישבע. את רואה את האבנים האלה?" הוא נעץ אצבע חיוורת בדרך העתיקה. אדארה התבוננה באבנים העתיקות והסדוקות בבלבול מסוים. אף שתפסו חלק חשוב בשיחה, היא לא ממש הבינה איך הן קשורות לגילו של האת'יל. "את הענקים שסללו את הדרך הזאת," אמר האת'יל, "כמעט השמיד ענק שנשבע לחסל אותם כשהוא היה לא הרבה יותר גדול ממני."

אדארה התרשמה. "איך אתה יודע?"

"למדתי את זה," אמר האת'יל. "משתלם ללמוד דברים." אדארה, למרות הדכדוך, חשה שהאת'יל צודק. אולי, אם תלמד ותלמד, היא תגלה דרך להסיר את הקללה לפני שתשמיד את אורבן ולפני שהאת'יל יהיה מבוגר דיו לקיים את השבועה שלו. "אני חושבת," היא אמרה, "שאתה תהיה מלך טוב נורא." האת'יל התבונן בה בחשדנות. "אתה נראה

כאילו אתה יודע ממש טוב מה אתה הולך לעשות, " הסבירה אדארה.

"אה, זה," אמר האת'ל. "נכון, אני יודע."

אחר כך הלכה אדארה הביתה, מאוששת מאוד, והתאמצה ללמוד כמה שרק יכלה. כשגדלה, נודעה בחוכמתה. אורבן, לעומת זאת, הלך ונעשה יותר ויותר ביש מזל. הוא שבר את הרגל פעמיים. כשהיה בן ארבע-עשרה, הרג בטעות את חברו הטוב ביותר. כשהיה בן שמונה-עשרה והפך לצעיר זועף בעל שיער אדום מדובלל הוא התאהב באשה הכי לא נעימה במישור הביצות. שמה היה קאסטה. כאשר קאסטה נישאה לאורבן, רבים חשבו שזה היה המזל הגרוע ביותר שפקד אותו עד כה. נולדו להם כמה ילדים, אבל אף אחד מהם לא חי עד גיל שנה.

המזל הרע התפשט מאורבן לשאר תל אוטמאונד. כבשים מתו, הצייד לא היה מוצלח ומקורות מזון אחרים הצטמצמו. תל אוטמאונד הפך בהדרגה ליותר ויותר עני. בחוץ שוטטו דוריגים במספרים הולכים וגדלים, ונעשו נועזים יותר ויותר. עד מהרה לא העזו האוטמאונדים לצאת לבדם מחשש שיגררו אותם מתחת לפני המים.

המזל הרע התפשט מתל אוטמאונד לתילים האחרים. בתל בקהיל היתה שריפה ובתל איסלאו הצפה. ומאחר שאדארה, למרות כל לימודיה, לא הצליחה לגלות כיצד להסיר את הקללה, הקללה המשיכה להתפשט, כך שעוד לפני שנולדו איינה, קרי וגאיר, היא כבר מזמן השפיעה אפילו על הענקים.